

на птичи езикъ значеа: „Господь добро да ти дава!“

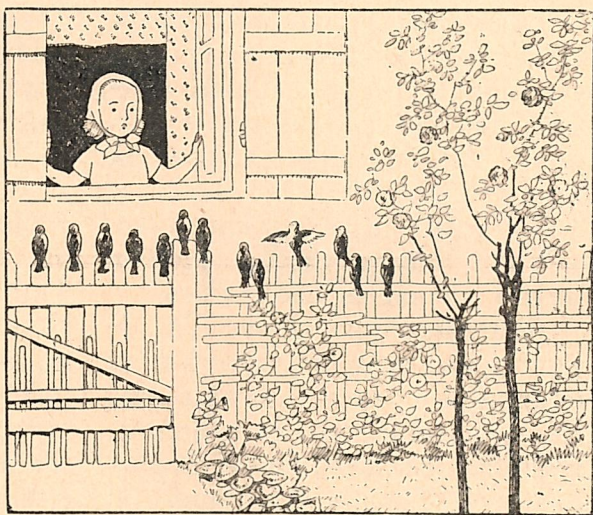
Така Фанка се върна при майка си, придружена отъ небесна музика.

Фанка си легна безъ свѣщъ въ малкото креватче, което единъ селски дърводѣлецъ бѣ изработилъ нѣкога отъ орѣхово дърво. Отдавна тоя добъръ човѣкъ почива на сѣнка при черковата, подъ черъ кръстъ, въ легло обрасло съ трева. Фанкиното креватче е служило и на дѣда ѝ, когато е билъ дете и внучката спи сега на сѣщото легло, дете е спалъ и дѣдото. Тя спи. Тя спи и сънува: вижда Синята птица да лети къмъ кулата на царската дъщеря. Птицата е красива като звѣзда, но тя нѣма да кацне на нейното рамо. Тя знае, че тя не е царска дъщеря и никога не ще я посети царският синъ, превърнатъ на синя птица. Но едно простичко врабче кацва на рамото ѝ. То е бодро и пѣргато. Наистина, има малко опърпанъ изгледъ, но тя го милва и му дава красиви имена. Изведнажъ, то почва да расте, продължава се; крилетъ му се промѣнятъ на ржце; то се превърща на момче и Фан-

ка познава Антонча, момчето на градинаря, който ѝ казва:

— Ще дойдешъ ли да си поиграемъ, кажи?

Тя плѣска ржце, радосно трѣгва... но изведнажъ се събужда и трие очи. Нѣма врабчето, нѣма Антонча. Зората проникна презъ цвѣтнитъ завески и облива съ нѣжна

свѣтлина леглото. Фанка чува, какъ чуруликать птичкитъ въ градината. Тя скача по ризичка отъ леглото, отваря прозореца къмъ градината, изпѣстрена съ рози, здравецъ и поветица и, познава тамъ своитъ малки просечета, снощнитъ пѣвци, които, наредени върху стобора, ѝ пѣятъ утрenna пѣсенъ за трохичка хлѣбецъ.

Анатоль Франсъ